

onverzadelijk

we zochten met knorrende magen
naar eetbare pluksels en knollen
schansten onze buiken rond
kifften en vlooiden elkaar
paarden en wierpen met lust en met wee
kreten en krijsten onze kelen schor
– onder de brandende boog van de zon
en toen

misschien door een sprong
in ons erfelijk materiaal
een natuurlijk mirakel
ontspoot taal aan ons brein
schonken we naam aan geboomte
ooft, vliegend gevogelte
kruipsels, krioelende vis
wonder en ongemak sijpelden binnen
honger naar weten ontpopte
vragen begonnen te dagen
over licht en duisternis
tijd van zaai en oogst
traagdraaiende fonkels boven ons
de wortels van het al
vragen baarden nieuwe vragen
wroetend en knagend in ons merg
stilaan sprokkelen we patronen
in brijen van gebeurtenissen
en nog altijd voelen we drang
tot vorsen, dorsten wij naar kennis
– water aan de lippen

Marjolein Degenaar

Dit gedicht verscheen eerder in de bundel met wetenschapspoëzie *En dat was kennis, zeg je dan*, onder redactie van de Vereniging voor wetenschapsjournalistiek en -communicatie in Nederland, mei 2022.